

LÓRANT

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDÁLLA-
MOK EGYETLEN MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:

Benedek Elek

5. évf.
17. SZ. 1926.
IV. 25

KÖNYVNYERŐ ÖMRE

Király vagyok.

Irta: OLÁH GÁBOR.

Király vagyok. Negyven kis katonám,
E halhatatlan kis hadsereg,
Vigyázz-ba feszül, ha kong tompa léptem,
Es arcát rám szegezve: tiszteleg.
Jól van, fiuk. Pihenj. Most negyven arcon
Pajkos öröm fut át és drága láz.
De itt, az asztalomon, tinta tenger!
Ki tette ezt? — Ki a napos? — Sulyok!
Fiam, Sulyok, vigyázz!

Napoleonnak volt kis dobossa,
Leányarcu, kedves fiuk;
Ha a nagy császár tetten kapta őket,
Nem volt szabad hazudniok.
Sulyok fiam, beszélj — ki tette ezt?
[A fekete tengerre néz szemem.]
Sulyok kerek arcán kigyul a láng:
„Nem tette kérem senki — senki — nem.”
Fiam, Sulyok, vigyázz!

A kis magyar megáll keményen
És balra villan balszeme;
A második padsorban ül egy ember,
Mint hogyha annak intene.
A zöld inges, kerek fejű liu,
A Szabó Pista, kit gonosz szellemek
Csipdesnek — most kötésig sápad el,
Látom, keze a padon hogy remeg...
Fiam, Sulyok, vigyázz.

Sulyok két pillanatra még habozva
Kacsint felé... de az némán lapul;
Ekkép lapulhat a palánk tövében,
Ha komondort lát, a kis gyáva nyul.
Sulyok kis mellét dombosan feszíti:
„Jaj, tévedtem... ott ugrált valaki...
A könyökével meglökte s kiömlött
A tinta... ha már meg kell vallani.”

„Igen, tanár ur, én voltam”, lesütve
Bozontos kis fejét, ülíg pirul.
[A második padsorban — zöld az ingje —
Föllélekzik a gyáva kis nyul.]
Jól van, Sulyok, leülhetsz... Ceruzámnak
Dalolva ir be egy est a hegye.
A zöld ingesnek nullát karikázik,
Hogy februárban kedvét elvegye.
Fiam, Szabó, vigyázz!

Debreczen, 1926. január.

Nagymama meséje.

Irta: GÁL LAJOSNÉ.

Leszállt az alkonyat. A kötőtűről leesett szemeket — ókularé nélkül — már nem is látta felvenni Nagymama. Odaszól az unokáknak, akik mindég körülötte szeretnek ólalkodni: Gyerekek ki hozza ide leghamarabb a guzsajomat? Egyszerre hatan szaladtak a kedves szerszámért, mely nem volt aféle közönséges guzsaj! Meg volt festve bordószínűre és politurozva. Még Nagyapó készítette ezt saját kezével 1875-ben. Reá is van írva a talpára, csak fel kell fordítani és kisilabizálhatja, aki

tud olvasni. Még vers is rajta, azt is Nagyapó fabrikálta:

Amig orsód pergeled
Foglalkozzon szellemed,
Mesélj a jó gyermekeknek,
Akik téged úgy szeretnek!

Akkor saját gyermekeinek mesélt Nagymama, most az unokák zengik körülötte kórusban: Nagymama, mesélj!

— Nem tudok már semmi újat gyerekek. Elmondtam már a nagykendős rókát, a hengegő

Marcit, a gyorslábu struccmadarat, a kényes veresbegy históriáját, — hát mégsem elég?

— Meghallgatjuk mi szívesen a régieket is, csak mondd, Nagyanyó!

Piros pántlikával újra kötötte nagymama a guzsajt, melyhez lágyan simult a kender. Olyan volt, mint a selyem, fehér és fényes! Ebből szöttek szép kelengyébe való abroszokat a nagyobb leányunokáknak. Pereg, pereg az orsó! Eresztgeti nagymama a szép ezüstsálakat. De egyszerre csak, sicc! elszakadt a szál, gurul az orsó a földön. Hat gyerek ugrik utána, de a nagy sietésben egymásra esnek és úgy hengerednek, mint egy eleven gombolyag. Van nagy sikongás, nevetés, még pityergés is, akinek egy kissé az elevenére taposnak. Laci azonban lerázza magáról a hozzátapadókat. Már kezében szorongatja az elsőkött orsót és nagy diadallal viszi nagymamához, ki cuppanós csókkal váltja ki a szerencsés kópétól. Ennek már ez a rendje!

— Most már üljete körbe, gyerekek, had kezdjem a mesét. De a gyerekek addig nem ültek le, míg mindenik meg nem kapta a csókot nagymamától. Hiszen ők is ugrottak az orsóért.

Volt egyszer egy szép fehér galamb. Mindennap eljött a baromfiudvarba és felszedegette a maradék szemeket. Senki sem bántotta, szívesen elnézték neki ezt a kis rekvirálást. Sőt gyönyörködtek benne a gyerekek, amint szép piros csőrével szedegette a szemeket és közben aggódva figyelt jobbra balra: nem fenyegeti-e valami veszedelem? Mert a Kormos cica feltűnően szeretett ott ólálkodni, amikor a kis Hófehérke szemecskélt. A gyerekek neveztek el a kis galambot Hófehérkének. Sokat gondolkoztak azon, hogy lehetne megfogni és megszelidíteni a kedves jószágot. Egyszer aztán kisütötték, hogy kalitkát tesznek ki, abba kendermagot, hátha az becsábítja a kis torkost. Lesbe álltak a nagy eperfa mögé. Csend borult az egész udvarra. A baromiak elhúzódtak az ólak mögötti árnyas bokrok közé. Csak a kutya úgy aludt, hogy még a fülét sem mozdította meg, ha reá szállott egy-két falánk légy. A gyerekek még a lélekzést is visszafojtották, úgy figyelték a galambot.

Hófehérke mind közelebb és közelebb sé tált a kalickához. Már úgy látszott, mindjárt mindjárt beugrik az illatos kendermagra. De akkor egyszerre megrebbent és újra visszatért.

A gyermekek a nagy figyelésben észre sem vették, hogy Kormos cica hasrafeküdve, félig lehunyt szemmel, sunyi módon figyeli a kis galamb minden mozdulatát.

Amikor aztán Hófehérke merész elhatározással belépett a kalitka ajtaján, Kormos tigris módjára utána vetette magát. Mire a réműlettől megdermett gyermekek meg mozdultak, már szájába fogta a szép hófehér szárnyakat. Pali hirtelen mozdulattal nyakon csipte Kormost és elvette tőle a megriadt madarat, mely aléltan lógatta gyönyörű fejét. Szájából vércsepp hullott a Pali kezére. A gyerekek kórusban sirták: Vége Hófehérkének! Vége a szép galambocskának!

— Hamar vigyük a kúthoz, szólt Rózsika és már vitte is. Megpreckelte friss vízzel és a kis madár felnyitotta szelid szemét.

— Köszönöm, szólt emberi hangon, ezt majd meghálálom. Én vagyok a galamb királyné. Azzal kitárta szárnyait s elrepült a bámuló gyermekek szeme elől.

— Kész a vacsora! Szólt be az ajtón édes anya, szeretettel nézve végig a kedves csoporton, mely a tűzvilágnál áhitattal hallgatta nagymama meséjét.

— Mára elég a meséből, mondotta nagymama is, átadva guzsáját Évinek, hogy tegye a rendes helyére. — Holnap este folytatjuk Hófehérkét, most induljunk vacsorálni!

— Óh de messze lesz az a holnap estvel sóhajtott Laci, miközben jó étvággal gyurta le a rántottás galuskát.

— Legalább megtanuljátok a türelmes várakozást, mondta mosolyogva édesapa.

Nem egy rövid nap, de egy hosszú hét telt el és nagymama nem folytathatta a megkezdett mesét. Meghült és berekedt. Az egész háznépe nagyszeretettel ápolta, gyógyították amikor aztán jobban lett, nem is kérte magát, hanem így szólt az unokákhoz: — Jeretek, folytassuk a kisgalamb meséjét. És kezdé eképen:

Történt egyszer, hogy a gyerekek édesanyja nagybeteglett. Édes apa elborult arccal lépett ki mindég a betegszobából s a doktor bácsival suttogó szavakat váltottak. A gyerekeket csak egyenként engedték be anyukához, aki lázas arccal, fénylő-szemekkel feküdt a hó-

fehér párnákon. Olyan volt, mint egy óra esett rózsá. Néha forró kezével megsimogatta valamelyik kislánya elszabadult fürteit, de már a másik percben lázas szavakat beszélt. Gyerekkorában tanult kis verseket mondott, mintha iskolában volna.

A gyermekek kisírt szemmel bujtak össze a nagy eperfa alatt, Rózsika meghallotta, amikor a doktor bácsi azt mondta apának: «Légy erős, barátom a gyerekekért légy erős! Különben még valami csoda segíhet.»

Alkonyatkor kinyitották a betegszoba ablakát, hogy egy kis friss levegőt szivjon a nagybeteg. Szegény, szomorú gyermekek most nem mentek labdázni, hanem az ablaknál leskődtek, hogy csak egy pillanatra bár, láthassák anyukájukat. Fogadalmat tettek, hogy mindég jók és szófogadók lesznek, nem fogják semmivel megbosszantani, csak a jó Isten gyógyítsa meg az ő Drágájakat.

Amint így összekulcsolt kézzel álltak felnézve a magas égre, a jó Isten hajléka felé, egyszerűen szárnyuhogást hallanak. Látják hogy szép körrepüléssel ereszkedik felele Hófehérke. Ő volt. Azonnal megismerték. Nem volt más galambnak olyan bóbita a fején, mely koronához hasonlítson. A gyermekek egy pillanatra mindenről megfeledkezve, nagy örömmel üdvözölték a szép jövevényt.

— Eljöttél, Hófehérke? — ujjongott Rózsika, kitérve felé karjait.

Hófehérke reá szállt, mostnem félt, hogy megfogják. Akkor vették észre, hogy a nyakabá aranyzsinórral rózsaszínűvegecske van kötve.

— Mit hozol az üvegecskében Hófehérke?

— Orvosságot hozok édesanyátoknak, gyerekek. Megigérttem, hogy meghálálom, amiért megmentettétek életemet, amikor a Kormos cica megfogott. Kösziklába vágtam a csőrömmel lyukat, mert csak onnan lehetett kisajtolni ezt a nedvet, mely meggyógyítja jó Anyátokat. Jertek, töltsük be a beteg szájába, hogy ne szenvedjen többet.

Pár perc s a gyerekek a kis galambbal ott álltak az ágy körül. Hófehérke betöltötte az orvosságot. A gyermekek letérdeltek és imádkoztak.

A kis galamb kitérte felettük szárnyait, mely mind nagyobb és nagyobb lett, kitérjedt mind az öt lehajtott gyermekfej fölé.

A nagy, méla csendben anyuka felnyitotta szemét, mely most tiszta volt és láztalan. Felmagasztosult öröm csillogott benne. Ölelésre tárta elsoványodott karjait és odazárta az egész családot az épen belépő édesapával együtt.

A galamb, mielőtt megköszönhatték volna jóságát, nesztelenül kirepült az ablakon és eltűnt az esthomályban. Csak egy elhullatott papírszelet maradt a betegszobában rajta e felirással: »A jóság megnyeri a maga jutalmát!«

Apróságok a cigányokról.

Írta: Varga bácsi.

Hiszem, hogy köztetek sokan vannak, akik hallottak már a cigányok leleményességéről egy-egy kis mesét; de azért én is elmondok itt egyet-kettőt, úgy, amint azokat apámtól hallottam.

De mielőtt ezeket elmondanám, ismerkedjünk meg egy kicsit a cigányok életével, mert az ő életük, egyéniségük sokban különbözik a más emberek életétől s egyéniségétől.

A cigány rendkívül éleltrevaló leleményes nép. Különös fogékonysága van a zenére. Hogy ők lehettek az első zenészek, az is mutatja, hogy a magyar általában a zenészeket

cigánynak nevezi. A nép úgy kérde egymástól: melyik cigányt fogadtátok meg a bátra?

Amint mondani szokás, a cigány esze jól vált. Nehezen lehet zavarba hozni, ellenben ő cselekedeteivel, mondásaival sok embert zavarba hoz. Kézügyességük is híres. Kovács, lakatos, kosár-, gyékényfonó igen sok van közöttük. Némely faluban ők az egyedüli iparosok. A legelterjedtebb foglalkozásuk mégis a muzsikálás és a vályogvetés.

Életmódjuk szerint két főcsoportra oszlanak: letelepültek és nomád életűek, vagyis vándorlók. A letelepültek falu- vagy városvé-

geken laknak, ugynevezett hurubákban, kalibákban. Ujabban már házikókat is építenek és nem kell ehhez mesterember, maguk készítik el. Az

Cigány putri.

ilyen letelepült cigányokat nem lehet a faluból bortal se kiverni, úgy ragaszkodnak a helyhez. Megtörténik azonban, hogy egyik-másik rövidebb-hosszabb időre eltűnik s bár tűvé teszik érte az egész vidéket, mégsem lelhető. Az ilyen rossz lát tett a tűzre s nem mutatja magát, amíg nem száll el a füstje, vagyis amíg turpissága el nem felejtődik. A letelepült cigányok a saját házi iparukon kívül, mezei munkával is foglalkoznak és vagy résziben vagy napszámban nagy segítségére vannak a gazdálkodó embereknek.

A vándor vagyis a sátoros cigányok egészen ellenkező természetűek. Ezeket már bortal sem lehet arra kényszeríteni, hogy valahol állandóan letelepedjenek, még ha egy egész falu vagyonát nekik ígérnék is. Ponyvából készült ekhós szekér az ő otthonuk, ezzel járnak be országot-világot. Ezt a cigányéletet énekelte meg Petőfi »Vándorélet« c. versében: »Szent Kleofás, milyen karaván!« A sátoros cigányok 2–3 napra város vagy falu végein letelepednek. Ilyenkor sátort huznak, hogy a szél vagy nap heve ellen védve legyenek. A hideget csak kibírják, de szélnek esküdt ellen-ségei. Innen maradt fenn az a közmondás is:

fél tőle, mint a cigány a széltől. Ha a sátrat kihuzták, nem henyélnek, hanem apraja-nagyja serényen igyekszik a községbe, hol a gyermekek (purdék) siró hangon kéregetnek, az asszonyok kártyát vetnek, szerencsét mondanak, a férfiak meg üstöt foldoznak. Ugy a kicsikéknek, mint a nagyoknak a szemük ide-oda jár, hogy mit lehetne könnyűszerrel ellopni. Tudni kell, hogy a sátoros cigány tolvaj népség, rablástól, sőt gyilkosságtól sem riadnak vissza. Irni, olvasni egy sem tud, de azért irástudó ember legyen, akinek az eszén tul nem járnak.

A letelepedett cigányok közt a cigánybíró tart rendet, míg a sátoros cigányok vajdaság alatt folytatják rablásaikat s a rablott holmik felett gyakran hajba kapnak.

Végül is, akármelyik csoporthoz tartozik is a cigány, eszejárása mindeniknek eleven, leleményes. E leleményes észjárásukat igazolja az a sok adoma is, ami róluk fel van gyezve s ami közül kettőt-hármat itt elmondok.

Egyik falusi magyar nemes újévi meglepetésül nyulat küld a szomszéd faluban lakó barátjának a cigánytól. Levelet is küld, melyben tudatja a nyul küldését. A cigány elvitte, de mielőtt az urasághoz ment volna, betért egy deci pálinkára a kocsmába. A nyulat letette a pad végére s amíg iszogatta a pálinkát, valaki ellopta. Busulni kezd, de nem volt mit tenni, hát felvitte a levelet. Az uraság olvassa és rászól a cigányra: itt egy nyul is van, hé! Megörül a cigány: hálá Istennek, hogy ott van, ázt hittem, ellopták.

Cibacomból süt a Dádé

Egy levágott libát küld egyik asszony a harmadik faluban lakó komasszonyának, szentmártonnap ajándékkul a cigánytól. Jó utat haladott a more és megéhezett. Fogta magát és levágta a lud egyik combját, s a faluhatárában megsütötte. Jól lakott fűgyörészve ment tovább és átadta a küldeményt, levéllel együtt.

— Komámasszony egész ludról ír és ennek csak egy lába van hallod-e?

— Hiszen ott kint is mind egy lábbon állnak, asszonyom, mondja a cigány.

— Hessegtesd csak meg, mindjárt két lábuk lesz.

— Hiszem, de azok meghallják a hessegetést, de ez meg van degelve.

*

Halálra ítélték egy cigányt, valami nagy bűn miatt. Az akasztófa alatt, kérik tőle mi az utolsó kívánsága, mert azt még teljesítik. A cigány sem volt rest, azonnal kész a kívánsággal: ángolul szeretnék megtanulni!

Egy ünnepponon, amikor a falu népe a templomban volt, belopozott egyik gazda padlására a cigány, leakaszt egy oldal szalonnát hátára veszi és a kéményen leereszkedik. Éppen ekkor jött haza a gazda, meglátja a cigányt, ez is meg őt s rögtön behunyja a szemét és hnrkolni kezd. Szól a gazda: Mit csinálsz itt, te cigány? Kinyitja a szemét, bámulva körül tekint, s álmélkodva mondja; dikk, hol járok álmomban!

*

Hideg téli napon levéllel küldik el a ci-

gányt a szomszéd falu papjához. Dideregve áll be a paphoz. Látja a pap, hogy nagyon fázik a móré s kérdi: Na, mit szeretnél jobban enni-e vagy füstözni?

— Legjobban szeretnék salonnát piritani, felel a cigány.

(Fiálfalva)

A szellőhöz.

Irla: VIRSIK MÁRIA.

Bársony-lágyan simogató szellő,
Suhanj, repülj, ahová küldelek!
Hisz' utadnak nincsen akadálya,
Nem tartóztat róna, sem rengeteg.

Repülj, siess, hűs tavaszi szellő,
Meg ne érints semmit se utadon,
Selyem-szárnyad semmihez se érjen,
Hogy szűz maradj, mint fehér liliom.

Utad közben kérj a szép hajnaltól
Gyémántfényű tavaszi harmatot,
Déltől tüzet, alkonytól aranyat,
Virágoktól balzsamos illatot.

Vidd magaddal gyöngyvirág illatát,
Kis csalogány ártatlan imáját;
Vidd magaddal hűs tavaszi szellő
Az én lelkemnek forró fohását.

Aztán siess! S ha célodhoz értél,
Csókolj meg egy drága fehér kezet,
Csókold meg úgy... forrón és gyöngéden
Az én nótás, must tús ajkam helyett.
[Malacka, 1925. május.]

A Cimbora könyvosztálya

A cserkészkönyvek új árai:

Farkas Gy.: Táborlüz üzen	6 15'— leu
Radványi K.: Horog István & Co	15'— "
Sztrilich—Mócsy: Cserkész segítségnyújtás	10'— "
Butykó: Törvénytárgyarázat	15'— "
Scherer: Próbaidős cserkész könyve	15'— "
Sztrilich—Mócsy: Tábori munkák	20'— "
Radványi K.: Napsugárleventék	15'— "
Kovács D.: Ballag már	15'— "
Scherer: Cserkészek könyve	15'— "

Hazafelé.

Reggelre kelve örömmel hallotta Bálint, hogy Pál diák vállalja a kalauzolást. Siettek jól megreggelizni, hogy utnak indulhassanak. A fogadós paraszt szekeret fogadott, amelyik elfuvarozza őket, amig kocsival járható uton haladhatnak. No bizony nem sokáig kocsikázhattak. Az ötödik határban eltűnt az ut. Egy nagy mocsár terjengett előttük. Az álló víz nem látszott mélynek, de hiába biztatták a kocsist, hogy próbáljon nekivágni, az csak keresztet vetett, kérte a pénzt, megfordította a szekeret és elzörgött.

— Látja, Bálint urfi, amikor most egy éve erre jártam, a láp helyén buzavetés zöldelt és jó ut vezetett a gyönyörű táblák között. Most meg igazán nem tudom, merre forduljak? Csak vizet látok mindenfelé!

Amint vizsgálódtak, Bálint messze, igen messze füstoszlopot látott az ég felé kavarodni. Pál diák fölmászott egy jegenyefára, onnan kémlelt előre. Amikor lejött, elmondta, hogy valami szigetfélééről száll föl a füst. Egy elpusztult templom romjai látszanak azon a szigeten.

— Ha jól emlékszem, Malomköz faluja feküdt azon a helyen. Két folyócska torkolta a van a falu alatt. Hat remek malom állott a két folyón. Hires molnárok öröltek abban. Messze vidékről hozták oda a búzát. És most milyen tó áll a virágzó vidék helyén!

— Hogy jutunk itt mi tovább? Megkerüljük a vizet? Ki tudja, mekkora terület fekszik itt víz alatt! Talán napok alatt sem kerüljük meg ezt a mocsarat!

— Megkerülni?! Azt nem. Majd átme-
gyünk rajta.

Bálint csak nézte, milyen csodával kelnek ök át ezen a vizen? De Pál diák nem várt semmilyen csodát. Megindult a parton. Bálint követte. Egy elpusztult juhászólhoz értek. A török járhatott itt. Kirabolták teljesen, csak az üres, széthányt gerendák maradtak meg. Pál diák örömmel kiáltott föl

— No itt a szerencse! Építünk hajót, azon keünk át a vizen!

Pál diák azonnal neki látott a munkának. Négy szálfát szabadított ki a romok közül. Azokat egymásmellé fektette, erős, hajlós fűzfaágakkal szorosán összekötötte. Pár deszkából magasabb dobogófelét hevenyészett a gerendákra és kész volt a tutaj. Két darab hosszú, másfél öles karót huzott ki az akol romjaiból, egyiket a Bálint kezébe nyomta. A járművet rálökték a vízre. Rámentek maguk is. No, nem volt naszad a talpuk alatt, de nem is merült el, valahogy megbirta őket.

Pál diák a tutaj orrára állott és a füst oszlop felé kormányozta. Bálint hátul dolgozott a másfél öles ruddal. Üggyel-bajjal nagyon, de mégis csak előbbre jutottak. Mind jobban és jobban közeledtek a szigethez. Jó késő délután el is érték. (lásd képet a tuloldalon.)

Ugy volt, amint azt Pál diák mondta. Elpusztult falu romjai állottak egy jókora darab magasabb földterületen. A füst egy nagyjából összetatarozott ház kéményéből jött. Beléptek a ház udvarára. Öreg magyar gazda jött eléjük.

— Hogy kerülnek ide? Azt hittük, hogy emberfia át nem juthat a vizünkön! Mi keresetük van ezen a tájékon?

Bálint előadta, hogy ő hazafelé igyekszik az öreg édes apja látogatására és nincs semmi rossz szándékuk. Akkor az öreg betessékelte a két vándort a házba. Egy menyecske, az ura meg két erős legény foglalatzkodott a ház belsejében. A menyecske halászlét főzött, az ura hálót kötött, a két legény csolnakot foltozott.

Szivesen fogadták az utasokat. A menyecske kitalálta a pompás halászlét és amig azt kanalazták, az öreg gazda elmondta, hogy hirtelen gátat vont a malom alatt a folyóra az megdagadt úgy, hogy az egész malom víz alá került. Ők a malom padlásán vonták meg magukat. A törökök nem tudtak a malomba jutni a nagy vizen át. Ők itt éldegélnek ezen a szigeten, halászatból, meg abból a kis földből, amit sikerült megművelniök.

— Mi vagyunk itt az urak messze földön — verte meg a mellét az öreg molnár. — Ide

nem jön soha a török! Bár a Dunát rekesztené el valaki úgy, mint én a Kérészt, hogy víz alá kerülne az egész ország, az egész világ, míg minden pogány a vízbe nem fullad!

Bálint elcsodálkozva nézte a haragvó magyart, aki három falu határát tartja víz alatt, csakhogy a gyűlölt pogány ide ne tegye a lábát. Megértette az öreg molnár erős indulatát, mert hiszen ő is látta azt, hogy a pogány mit művelt a magyar néppel.

az embereket és nagy kiabálással munkára szorította őket. Bálint keze ökölbe szorult.

— Husz magyar! Miért nem veri agyon azt az egyetlen törököt?!

— Mit érnének vele? Jönne egy helyett száz, ezer, akármennyi! Inkább jól rejtőzzünk el az erdő sűrűjében, ne adjunk életjelt magunkról és majd hajnalban folytassuk az utat. Akkor haladhatunk a legbiztosabban.

Ugy is lett. Az erdő bokrai közt pihenve,

Bálinték jól kipihenték magukat. Hajnalban csolnakra ültek és két legény kíséretében tovább eveztek. Nem kellett sok idő, máris partot értek. Ott megjutalmazta Bálint a két legényt, akik utbaigazitották a vándorokat.

Alig mentek egy órát, egy falut pillantottak meg.

— Megálljunk — szölt Pál diák. — A falut már ismerem; Vencsellő a neve. Ezen átmegy a hatvani út. De én azt hiszem, hogy ne siessünk a faluba, hátha török lakik már benne! Itt az erdőben elrejtőzünk és várunk, míg bizonyosat nem tudunk.

Hamarosan meggyőződhetek arról, hogy a fa'u csakugyan a töröké. Husz paraszt jött a faluból a mezőre. Egy török bezlia kísérte

eltöltötték az időt. Valahogy csak megvárták a reggeli szürkületet, megkerülték a falut és rátértek a hatvani útra. Mentek addig, amíg csak jó magasán nem állott a nap. Ettek valamit a tarisznyájukból, főlváltva aludtak is jó nagyot, szürkületkor újból megindultak. Elmaradtak a dombok. Kezdődött az alföld.

— No, holnap már Hatvanban leszünk.

— Bemegyünk a városba is?

— Be bizony. Ott basa lakik. Tűrhető rend van, a martalócok nem garázdálkodnak. Két diákforma ember fel sem tűnik a sokadalomban. De most térjünk le az úrról az erdőbe, hátha kóbor török csapat vetődik erre?

Folytatása következik.)

MI UJSÁG?

Lemondott a kormány. Szüleitektől hallottatok bizonytalán ti is arról, hogy az ország kormánya lemondott. A kormány elnöke Bratianu volt, az új kormány elnökét pedig Averescu tábornok személyében nevezte ki a király. Mi a kormány? Bizony nem hiszem, hogy erre a kérdésre pontos választ tudnátok adni. A kormány a királyi hatalom végrehajtó szerve. Még így sem értitek, hát talán közelebről így: az ország ura a király. Az övé a hatalom, a parancsostás joga. Öfelsege egyedül nem láthatja el azt a sok-sok embert igénylő munkát, amivel az ország kormányzása jár és így hatalmát részekre törí és egy-egy részt átruház megfelelő bölcs és nagy tudású férfiakra. A kereskedelem igazgatását a kereskedelemügyi miniszterre bizza, a vasutak kormányzását a vasutügyi miniszter látja el, az iskolák fölél kinevezi a közoktatásügyi minisztert, a szomszédos és idegen államokkal való érintkezésre a külügyminiszter kap megbízást. És így tovább minden kormányzási ágnak megvan a külön minisztere és a miniszterek összeségét nevezik kormánynak. Az egyes szakminiszterek felett a miniszterelnök áll, aki eddig Bratianu lonel volt, most az új kormány élére Averescu tábornokot nevezte ki a király. Az Averescu kormány kinevezése nem végleges még: ezt a kinevezést az ország minden polgárának meg kell erősítenie. Rövidesen szavazással döntjük majd el, hogy az ország polgárságának többsége akarja-e, hogy az országot Averescu kormánya vezesse avagy nem. Ha a választásokon az ország többsége Averescu kormányára szavaz, akkor ez a kormány hatalmon marad, ha nem, annak a pártnak tagjaiból nevezi ki a végleges kormányt a király, amely párt a választásokon a legőbb szavazatot kapja majd.

Fakir járja Erdélyt. Erdély nagyobb városáiban egy fakir mutogatja most magát, aki a többek között meztelen lábbal üvegszilánkokon táncol, arcát tükkel szurkálja át és tele, lefekszik és a mellére hatalmas követ tesznek, amelyet pörölyökkel széttörnek rajta. A fakirnak legcsudálatosabb mutatványa, hogy koporsóba tekszik, amelyre egy méter magasságban földet borítanak. A fakir egy félóráig is ki-

birja levegő nélkül a föld alatt és nem fullad meg. Ez a Távará Ray nevű hindu ember fakirnak mondja ugyan magát, de nem az. A fakir Indiában olyan embert jelent, aki nagy önmegtartóztatással és akarattal minden földi örömről lemond és egyedül Istenének él. Hogy a földi élet örömeire ne vágyják, kinozza önmagát, szeges deszkán fekszik éveken át mozdulatlanul és erős akarattal nem gondol kínzó fájdalmaira, csak egyre és szünet nélkül istenségéhez fohászkozik. A hindu népnek vannak tényleg ilyen tulzó fakirjai, akiknek hitük, hogy csak ezen az úton lehetnek szent emberek. Ez az Erdélyt járó állítólagos fakir szintén sokat tud a fakir tudományból és akaratanak erejét teste szenvedései fölél tudja emelni, de nem igazi fakir, mert az igazi nem áll ki a szinpadra büvésszkedni, hanem elvonultan, magát kinozva, élete végéig egyedül és Istenének él.

Szomorú babák. A németek, akik alaposágnkról és előrelátásokról híresnek, a gyermekvilág részére igen érdekes új játékokat találtak ki. A német babagyarak legújabbán azoknak az okos és tudós tanárebereknek ösztönzésére, akik tudományos szempontból foglalkoznak a gyermeknevelés kérdésével, nemcsak vig arcu, de szomorú babákat is készítenek, nemcsak szép ruhájú hercegeknek öltöztetik a babákat, de toprongyos koldusoknak is. Ezelőtt minden babának mosolygós volt az arca, rózsaszínűre festett a szája, derűs és boldog tekintetű a szeme és ragyogó, csillogó a ruhája. Az új babák között toprongyos koldus is akad, nyomolék vénasszony, a munka fáradságától megványadt napszámos, hogy lássa a gyermek, legvigabb játéka között is jusson eszébe: *az életben nemcsak vigság és boldogság akad, de szomorúság és fájdalom is.* És azért e szomorú babák, hogy a gyermek minden akaratával igyekezék olyan emberré nőni, akiből nem lesz sohasem koldus és kifáradt ronc. Mert bizony, mindenki a maga szerencsésének kíváncsa és ha erős és dacos az akaratunk, az életbe büszke és bátor emberként futhatunk be, akinek öröm az élet és gondtalan szép és ragyogó, mint a gyermekkor vigarcu babáé voltak.

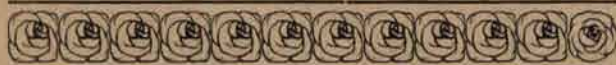
Edison nyolcvan éves. Edison Alva Thomas 1846-ban született és így nyolcvanadik életévébe lépett. Amerikában él és egyike a

legnagyobb és legtermékenyebb feltalálónak. Teljesen önjerejéből szerezte meg hírért, tudását és óriási vagyonát. Edison, magas kora dacára még ma is fáradhatatlanul dolgozik. Agya friss, teste ruganyos és egyre kísérletezik, hogy újabb találmányokkal boldogíthassa az emberiséget. Legfontosabb találmányai: az izzólámpa, a gramofon, a kinetoszkop, amelyből a mai mozi fejlődött ki, a telefon egyik legfontosabb része a mikrofon, stb. New-York mellett hatalmas kísérleti telepe van, ahol segítőtársaival egyetemben most is buvárkodik.

Mire jó a kőrishogár? Ismeritek jól: ellepik a kőrishogárokat, kellemetlen szaguk van, zöldes, fényes a hátuk. Faluhelyen a gyerekek lerázzák őket a fákról és eladják a bogarakat a patikusnak, mert a kőrishogár gyógyszer. A testében egy kantaridin nevű mérges zsírsav van, amelyből különböző orvosságokat készít a vegyész.

Mit sirsz? Bizony, nem is tudtad eddig: vizet, konyhasót és fehérjét. Ha a könnyedet vegyileg szétbontjuk, 98 rész vizet, egy és fél rész konyhasót és egy fél rész fehérjét találunk benne. A könny arra való, hogy a szem felületét nedvesen tarítsa és arra, hogy ha a rossz gyermeket jól elnadrágozzák, alaposan kibőgje magát vele. El ne felejtse, vizet bőgsz, konyhasót és fehérjét.

Bélyeggyűjtés.

Gyerekek! A ti jó Elek nagyapótok, aki mindig és mindenkor csak arra gondol, mivel tudja az ő kedves unokáit megörvendeztetni, megkért engem, hogy közületek azoknak, akik bélyeget gyűjtenek — és ilyen bizonyára sok van köztetek — hetenként írjak a bélyeggyűjtésről és olyan dolgokról, amik a gyűjtőket érdeklik.

Lassanként el akarom mondani nektek, hogyan kell helyesen gyűjteni, melyek azok a módok, ahogyan lassan, szorgalommal egy szép és értékes gyűjteményt össze lehet állítani. Mert azt bizonyára magatok is tudjátok,

hogy a bélyeggyűjtésnek sok csinyja-binyja van és ha valaki minden rendszer nélkül, öszszevissza szedi össze az elébe kerülő anyagot, úgy bizony nagyon nehéz egy valamennyire is értékes gyűjteményt összeállítani.

Ennek a rovatnak a segítségével azt is el szeretném érni, hogy közületek azoknak, akik a gyűjtéssel kapcsolatban tanácsra, utbagazításra szorulnak, segítségére legyenek és ezért szívesen adok választ e rovatban minden hozzám intézett kérdésre.

Ugyancsak jelentse be nálam a címét az is, aki valamelyik kis társával, aki szintén a Cimbora olvasója, bélyeget akar cserélni. Meg kell jelölni persze, hogy valaki kezdő vagy haladó gyűjtő, hogy ehhez képest állíthassam össze a cserélő párokat.

Ebten a rovatban pályázatokat is fogok kitűzni a bélyeggyűjtéssel összefüggő kérdések megválaszolására. Aki a kitűzött feladatot legjobban oldja meg, bélyeg-díjat nyer, ugyancsak bélyegekkel jutalmazzuk azokat is, akik a két második, illetve harmadik legjobb feladatot küldték be.

A pályázatot már a mai számban megkezdem. A megoldandó feladat ez:

»Miért gyűjtők bélyeget?»

Válaszokban mondjátok el röviden, hogy jutott eszetekbe a bélyeggyűjtés és mi a célja szerintetek annak, hogy bélyeget gyűjtőtök. A válaszokat rendesen, csak a papíros egyik oldalára írjátok le. A legjobb választókat itt le fogjuk közölni.

I. díj 100 drb szép külföldi bélyeget

II. „ 75 „ „ „ „ „

III. „ 50 „ „ „ „ „

tűzünk ki.

A pályázatokat május 8.-ig kell a »Cimbora« kiadóhivatalába, (Satu-Mare, Str. Cuza Vodă 4.) beküldeni és a borítékra a címen kívül rá kell írni »Bélyeggyűjtés«.

Rajta, gyerekek, lássuk ki a legügyesebb a gyűjtők közül!

Az ideális hashajtó a

PURGO BAYER

Mikor aztán iskolába kezdtek járni, akkor lett még csak szörnyű sorsa a papának. Minden rendőr otthagya az állását. Azt hitték a szerencsétlenek, hogy mindig be vannak rugva, mert kettőt látnak.

Részegen pedig nem lehet a rend éber órének lenni, hát in kább lemondtak a városkenyeréről és bánatukban úgy az ivásnak adták magukat, hogy mindenben meggyuladt a pálinka és olyan tüzvész keletkezett, hogy leégett a fél város. Ezért is a papát okoltak, aki kénytelen volt a saját költségén venni, egy új tűzifecskendőt, pedig a régit is csak husvéti locsolásra lehetett használni.

— Istenkém! — sóhajtotta — miért is mentem vadászni! Miért is akartam fogyni! — Mert nem csak ő fogyott már, mem csak a mama fogyott már, hanem a pénze is fogyott. Csak a gondja nem fogyott a két fiu miatt.

Viki és Miki — illetve a két Viki-Miki véletlenül elvégezték az iskolájukat és mivel ők se tudták, hogy melyikük melyik? — természetesen, egy lányba lettek szerelmesek.

De mivel nagyon szerették egymást, nem tudtak megegyezni. Viszont a leány se tudta, hogy melyiket szereti? Ez komoly dolog volt. Itt tenni kellett.

Azt mondta azért apjuk:

— Ne bolondozzatok tovább! Ne veszekedjétek! Eridjétek el katonának. Amelyik többre viszi, az vegye el feleségül leendő menyemet Gilt?

— Gilt! — mondták Viki-Miki és Viki-Miki és elmentek tengerésznek.

A papa meg a mama ezalatt egyre fogytak

III.

Fess két tengerész lett a két Viki-Miki-ből. De a katonáék szigorú emberek. Megkövetelték, hogy az egyik Viki, a másik Miki legyen: Semmi Viki-Miki! Nem vagyunk az iskolában! De a két Viki-Miki ezt nem értette meg jól. És ebből lett a baj!

Egy reggel ahogy sorban álltak a matrózok a rakparton — a sor elején két hősünk — jött az admirális és ordított:

— Viki! Miki!

A két fiu előbbre lépett. És azt mondja Viki:

— Jelentem alásson, hadmirálisur, én Miki vagyok!

— Marha! — bömbölt az admirális. — Maga marha! Nem tudta azonnal, hogy maga nem maga?! Aló mars a dutyiba!

Le is zárták szegényt. Vikit pedig hazaresztették. De hát csakugyan Vikit? Hát ha Vikit zárták le? És Mikit bocsátották haza? Ezt nem tudta senki, se a mama, se a papa, se a leány, se Viki, se Miki, se az admirális. A papa meg a mama ekkor már olyan soványak voltak, hogy csak lézengtek, a hazatért Viki-Miki pedig elvette a lányt. Született is egy kis fiuk és boldogok voltak egy darabig. Egy kevés ideig, amikor egyszer csak megérkezett a másik Viki-Miki.

És akkor megint pokollá vált a ház! A kis unoka reggeltől estig bögött, ordított, mert nem tudta, hogy az apja-e a nagybácsi, vagy nagybácsi-e az apja, mert mind a kettő nagybácsi volt: bajusszal, szakállal, kopasz fejfel. A mama meg a papa pedig annyira lézengtek már, hogy egyszer csak elfogytak, mint a pipafüst.

És senki se tudta meg többé, hogy melyik volt Viki, melyik Miki, csak a kétfejű gólya mondhatta volna meg, de hát az megdöglött és különben is elfelejtette.

(Sárközy Jók.)

A legjobb ajánlólevél.

Angolból: F. VADNAI HERMIN.

Egy hajóstársaság főnöke hirdetés útján keresett egy fiut irodai segédmunkára s közel ötvenen ajánlkoztak az állásra. Az ajánlkozók közül rövid időn belül kiválasztott egyet s a többit elküldte.

— Tudni szeretném az okot, — kezdte a főnököt egy barátja, — amiért éppen ezt a fiut választottad. Egyetlen ajánlólevele sem volt.

— Tévedsz, — szólt a főnök, — igen sok ajánlása volt:

Mielőtt belépett, letörülte a lábát, gondosan behuzta maga után az ajtót: ebből láttam, hogy rendes és tiszta.

Székét rögtön átadta egy öreg béna embernek: ebből láttam, hogy figyelmes és udvarias.

Sapkáját rögtön levette, amint belépett; kérdéseimre tiszteségtudóan és szabatosan válaszolt; ez jó modorra vallott.

Fölemelte a könyvét, amit szándékosan ejtettem a padlóra s az asztalra tette, míg a többiek keresztülléptek rajta vagy félrelöktek: ez a gondosság jele volt.

És nyugodtan várt, amíg rákerült a sor; a többiek meg egymást lökdösve, előre tolazkodtak; ebből láttam, hogy szerény.

Amikor beszéltem vele, megjegyeztem magamnak, hogy ruhája gondosan le van kefélve, haja szép rendes, foga fehér, mint a tej. Amikor nevét leirattam vele, megfigyeltem, hogy körme tiszta, gondozott, míg a többieké gyászkeretes volt, akárcsak azoké a kis kézkubonyos munkásgyerekeké.

Hát nem jó ajánlólevelek ezek? Én annak tartom. És amit tíz pernyi megfigyelés után egy fiuról mondani tudok, az többet ér minden szép ajánlólevélnél.

(Szászrégen. 1926.)

Most már nem lesz sok.

Peti: Nézd, mama, milyen nagy darab tortát kaptam Emma nénitől.

Anya: Sok lesz az neked, fiacskám. Tedd el felét későbbre.

Peti hirtelen letöri a torta felét és meg-eszi, aztán diadalmasan mutatja fel a többi:

— Ugy-e, most nem lesz sok?

[Hidalmás.]

Páska Judit.

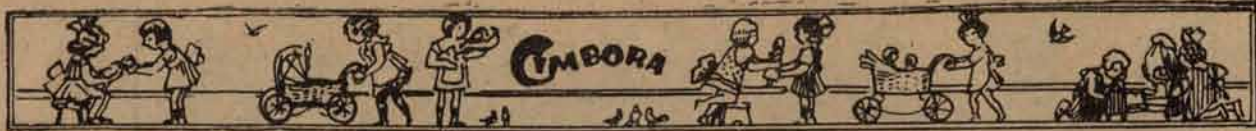
Elek nagyapó üzeni:

Mi újság? cimmel állandó rovatot nyitok, amelyben lehetőleg minden héten érdekes és ismeretgyarapító dolgokkal ismertetnek meg titeket a Cimborá lelkes munkatársai. Ezeknek az igazán hasznos újdonságoknak a sorát dr. Halász Sándor, a Szabadsajtó kitünő tollú igazgatója nyitja meg, mert ő tőle ered az új rovat gondolata is, de természetesen, nyitva áll ez a rovat mindazoknak, akik az e számban közölt újdonságokkal hasonló lelki táplálékban részesíthetik a Cimborá olvasóit.

Ilonka, Margit és Bözsi. Ezzel az aláírással kaptam levelet, amelyben azt kéritek, hogy ezentul mind a hármatok nevére küldje az újságot a kiadóba. Lehetetlen kívántok, mert a vezetéknevetek és a helység neve nélkül a legjobb akarattal sem teljesíthető a kívánságotokat. — **Niedermajer Sándor, Déva.** Azért ugyan nem kell bocsánatot kérned, hogy már első leveledben nagyapónak szólítottál. Így van ez rendjén. Hogy a Magyar Ifjúság Könyvtárának sajtó alatt levő könyvei darabonként mennyibe kerülnek, azt én nem tudom, mert azt a Minerva esetről-esetre állapítja meg, az egyes kötetek terjedelme szerint, de körülbelül a következő köteteknek is az lesz ára, ami az eddig megjelenteknek. — **Bagoméry Gábor és Kaió, Kolozsvár.** A rejtvényekre aligha ráhibáznának olvasótársaitok, annyira hamis. Valamivel könnyebbet eszeljétek ki. — **Jerzsák Anna, Bihar.** Végtelen sajnálom, hogy Pestről küldött levelezőlapomat későn kaptad meg s így nem láthattalak. De hiszen, megyek én még Szatmárra, s ami nem sikerült már kétszer, sikerül harmadszor, mert harmadik az Isten igaza. Addig amíg levelet írhatok écesanvádnak, tolmácsold meleg üdvözléteket. — **Szalay Zsuzsa, Borsá, Pozsony megye.** Látva-látom a nagy messzeségből is, milyen boldog voltál húsvét ünnepén, mert Judit is hazajött Pozsonyból az ünnepre. Az én kertemben is kitavasodott már, egymás után bujnak ki a földből a tavasz virágai. — **Kemény Anci, Szabadka.** Sári nénéd meglátogatott Pesten, s mondanom sem kell, hogy igen örültem a látogatásnak. Annak is igen örvendek, hogy neked is oly igen tetszik a Szilasy Bálint szép története. — **Bucsy Babi és Ilke, Kolozsvár.** Hála Istennek, jó egészségben térünk haza Pestről, s remélem, apukátoknak is már rég helyre állott az egészsége. Ha Őrmösön töltitek a nyarat, onnan bizony könnyen eljöhettek Kisbaczonba, s természetes, hogy jó szívvel látunk. A 2. számot pótolja a kiadóba. **Darga Sárika, Csekefalva, Udvarhely megye.** Szörnyen csodálkozott Katóka hugod, hogy te, a tízenhat éves nagy leány, szintén be akarsz lépni az unokáim seregébe. Azt üzenem Katókanak, hogy nincs ezen semmi csudálkozni való, mert sok nagy leány olvassa a Cimborát s nem csak a nagy lányok, de szülők és nagyszülők is. Sőt azt is megsugatom Katókanak, hogy Pesten egy olyan nagymamával találkoztam, aki az

én mesélmen nőtt fel, s most is olvassa a meséimet. Remélem, megkaptad leveletem s a megígért levelet én is megkapom hamarosan és azután is sűrűn fogsz írni nagyapónak. — **Szöke Béla, Kászon-Impér.** Köszönöm a névnapi üdvözléteket, de szeretném tudni, mi-féle naptárban találkoztál mostanában az én nevemmel, mert az én tudomásom szerint Elek napja egyszer fordul elő a naptárokban, mégpedig július 17-én. — **Kiss Ilonka, Szék.** Rég nem írtál, de sokat gondoltál nagyapóra, s ezért megbocsátom a hanyagságodat. Örvenvedek, hogy a nyert könyv nagyon tetszett neked, sőt annak is, hogy tényleg megkaptad a könyvet, mert mostanában sok panaszt hallok amiatt, hogy a nyert könyvet nem kapták meg. Anyukádnak, aki felszokta neked ívni a Cimborát, tolmácsold meleg üdvözléteket. —

Ij. Incze Frigyes, Sepsiszentgyörgy. Megkaptam azt a leveledet, amelyikben a harangok behozatalát írtad le, válaszoltam is rá. — **Incze Etelka, Sepsiszentgyörgy.** Elhíszem, hogy te is szeretnél fölmenni Pestre, de hiszen csak türelem, mert, amint leveledből látom, majd sor kerül rád is. — **Szacs-vay Anna, Mária, Ördögkeresztúr.** Olyan szépen és helyesen írsz, mintha nem negyedik elemista, de negyedik polgárista volnál. Akárki a mestered, büszke lehet rád. Szeretettel várom további leveleidet, a rejtvényeid pedig sorra kerülnek. — **Strósz Rózi, Kolozsvár.** Intézkedtem, hogy ezután az újságot a te nevedre küldjék. Az írásodat nem találtam csunya-nak, de ha annak találtam volna sem haragudnám, hanem szépen figyelmeztetnék, hogy javítsd meg az írásodat. — **Csengeri Ferencz, Szilágyosmlyó.** Nagyon tetszik neked a Muki kalandja, még jobban a Szilasy Bálint szép története, ezt még a kis öcséd is nagy érdeklődéssel olvassa. Látod, látod, mégis volt, amit írjál, bár azzal kezdetted a leveledet, hogy nincs mit írjál, de azért mégis írsz egy keveset, hogy nagyapó ne haragudjon rád. Dehogy haragszom! Szeretettel gondolok rád. — **Huszár Károly és Jóska, Abafája.** Eltaláltatok: bizony sok dolgom van a sok unokával, de annál szebb munka, mint amit én végzek, el sem képzelhető, így hát nagy örömmel végzem. Amiattpénsséggel nem haragszom, hogy eddig más írta helyetteitek a levelet, mert ez más unokáimmal is megcsik, de természetesen, örömmel veszem tudomásul az ígéretet, hogy a következő leveleket magatok fogjátok írni. A rejtvény-pályázatban hugaitok is részt vehettek, a rejtvénybeküldők azonban nem kapnak jutalmat. Az ők jutalmuk az, hogy nevük és munkájuk a nyilvánosság elé kerül. **Kálló Manci.** Az írásbeli dolgozatok miatt nem írtál s valószínűleg emiatt feledkeztl meg arról is, hol kelt a leveled. Ezt majd pótdol következő leveledben. — **Pollák Évi, Karánsebes.** Rég unokáim közé tartozol, s csak most írsz először, mert lusta voltál. Mint hogy őszintén bevaldold lustaságodat, szívemből megbocsátok, abban a reményben, hogy az ígéretedet beváltod és ezután gyakran írsz. A helyesírási hibákért sem haragszom, de tanácsolom, hogy lassabban és gondosabban írjál s akkor a helyesírási hibák is lassanként elfognak s az írásod is megjavul. A rejtvénymegfejtés beküldésének határideje úgy értelmezendő, hogy például az április hónapban megjelenő rejtvények megfejtését legkésőbb május 10-ig kell beküldeni. — **Walter László, Kézdivásárhely.** Már egy éve jár neked a Cimborá s most írod csak az első levelet. Amiattp

nem írtál eddig, mert csunya az írásod, de végül beláttad, hogy éppen **azzal** javul az írásod, ha sűrűn írsz levelet nagyapóknak. Örvendék, hogy neked és öcséidnek is tetszik a Cimbora s különösen Szilasy Bálint szép históriájá. A kiadóhácsinak írtam, hogy a cimszalagot változtassa meg Walter László és Jóska címre, s hogy az előfizetést is bekülditek, amint anyuka hazajő Bucarestből. — **Perl Lécsi és Eszli**, Mind a ketten megfélekedtetek arról, hogy hol kelt a leveletek. Ezt póllőljátok a következő leveletekben. A Lécsi rejtvénye sorra kerül, ami még az előfizetőszerzésért járó ajándékot illeti, azért ő forduljon a kiadóhivatalhoz, mert az tudja, hogy hány előfizetést szerzett és milyen jutalom jár érte. Nem hangsúlyozhatom eléggé, s szeretném, ha minden unokám tudomásul venné, hogy más az újság szerkesztése s más az újságnak a kinyomatása és a szétküldése. Ez utóbbi munkát végzi a kiadóhivatal, s természetesen, a kiadóhivatalhoz kell beküldeni az előfizetési díjakat is.

Bereczky András, Egrestő. Természetes, hogy Pestről egyenesen Szatmára küldtem az üzenetekre szóló válaszokat, mivelhogy ott nyomják az újságot. A rádió beállításra sikerült öcsikének és Andrásnak és sikerült Tamásnak is. Képzelheted, milyen boldogok, hogy oly sok szép dolgot hallhatnak rádión át. Az elbeszélésekről máskör mondok el a véleményemet. Most sincs időm elolvasni, mert körülbelül 300 levél várt reám, amikor Pestről 12 napi ide-oda utazással hazajöttem. — **Serester Anna, Bodola, Háromszék megye.** Szeretem, ha unokáim bemutatkoznak, mégpedig úgy, amint te teszed, hogy az egész családot bemutatják nekem. Ime, a te Apukád Bodolán pap s hároman vagytok testvérek, Manci tavaly végezte a kereskedelmi a brassyói Szeretetházban, Pistu öcséd első gimnazista Sepsiszentgyörgyön, te még a tavaly végeztél a négy polgárit szlntén a Szeretetházban. Most Manci is, te is otthon vagytok és segítetek anyukának a háztartás körül, aztán kézimunkáztok, zongoráztok, olvastok s még sok mindent csináltok. Van még egy kedves családtagotok, a ti jó nagymamátok, aki a református iskolában negyvenhárom éve tanít, még mindig kitaró szorgalommal és erővel. S nem feledkezél el Rózsiról sem, a szolgálótokról, akit családtagnak tekintetek. Ennél szebb családi képet nem igen olvastam, azt mondhatnám erről: költemény prózában. Az olvasmányaidért dicséretet érdemelsz. Jó uton jársz, amikor Jókai, Vas Gereben és Mikszáth regényeit olvasod. — **Adler Gizi, Bandi és Elemér, Kolozsvár.** Szeretettel látlak unokáim seregében, hogyne látnálak, amikor azt ígérték, hogy ti még jó és szerető unokáim lesztek. — **Gellért Pista, Torda.** A kiadóhácsi pótolja a 8. számot, hogy hiány nélkül olvashassad Szilasy Bálint szép históriáját. — **Herc Zsóka és Gyurka.** Március 15-én kelt leveletekben azt kérditek, mikor megyek ismét Nagyváradra. Jókör kérdezte, mert másnap este már ott is voltam. Persze, nektek erről sejtelmetek sem volt, s igazán sajnálom, hogy hosszabb ideig nem maradhattam Nagyváradon és nem találkozhattam veletek s a többi nagyvárad unokáimmal. Valósággal meghiég meleg szeretettől áradó leveletek, amelyben visszaemlékeztek arra a nekem is felejthetetlen napra, amikor együtt láthattam az én kedves nagyvárad unokáimat és mesélhettem nekik. Az adományok és rejtvényetek sorra kerül. — **Halász Manci, Kolozsvár.** Azért igazán nem haragszom, hogy gyakran írsz, sőt igen örvendék annak. Azért sem,

hogy nem írsz szépen, mert tudom, hogy megfogadod a tanácsomat, s amint megszépült, megjavult az írása sok unokámnak, akik szép gondosan és lassan írtak, megjavul és szépül a te írásod is. Hát azt ugyan jól hitted, hogy ismerem Mikes Keletemet, akiről te rejtvényt csináltál, mert éppen háromszor olvastam fel róla, mégpedig Pesten, Nagyváradon és a ti városotokban is. Anyukádnak tolmácsold meleg üdvözetemet, s igazán sajnálom, hogy legújabb kolozsvári tartózkodásom alatt nem találkozhattunk. A rejtvényeid sorra kerülnek, arról pedig, hogy mikor jár le az előfizetésed, a kiadóhivatal fog értesíteni. — **Vekov Iván, Rovina, Hunyad megye.** Hálás vagy a szüleidnek azért, hogy megrendelték neked a Cimbort. Egyben arra kérsz, hogy Szondy Gyurkának, akinek apukájával a te apukád boldog gyermekkorát élte, továbbítsam a te meleg kézzsoritásokat a távolból. Tudom, nem is álmodtad, milyen közel voltál te Szondy Gyurkához, amikor ezt a levelet írtad. A te leveled március 16-án kelt Rovinában s közvetlen a te leveled mellett találtam vagy 300 levél között Szondy Gyurkának Debrecenben, március 17-én kelt levelezőlapját. Csudálatos találkozás a két gyermeknek, akiknek az édesapjuk együtt élték boldog gyermekkorukat, és én remélem, hogy ti köztetek is oly szép barátság szövődik, mint, amilyen volt édesapátok között. Ime, közlöm is pontos címét Gyurkának, hogy megkezdhesd a levelezést vele: Debrecen, Miklós-utca 41. — **Szondy Gyurka, Debrecen.** Olvasd el az előző üzenetet, s neked is tanácsolom, kösd meg a barátságot Vekov Ivánnal. Tegyétek azt, amit apáétek tettek gyermekkorukban: szeressétek egymást. — **Fischer Mária, Tasnád.** Nem emlékszem előző leveledre, azért jó lesz, ha megújítod a kívánságodat. Rejtvényed sorra kerül. — **Pérrer Antal, Sepsiszentgyörgy.** Figyelemre méltó a rajzod, különösen ügyes vagy a beállításban, de mint rajz, még nem eléggé tökéletes arra, hogy közölhessem. Csak gyakorold magadat üres óráidban, s majd elkövetkezik az ideje annak is, hogy a nyilvánosságra lépjél rajzaiddal. — **Szöke Jóska, Kászón.** Írtam a kiadóhácsinak, hogy az újságot ezentul Kászónfeltiz, fűrészgár, küldje neked. — **Illyés Elemér, Torja.** Karácsonykor sok mindent vitt neked az angyal, mert jó volt az értesítőd, az írásodból meg örömmel látom, hogy elmúlt a betegséged. Jó értesítő, jó egészség — édes érzés ez! A rejtvényed sorra kerül. — **Fogel Manci, Élesd.** Elég hosszú levelet írtál most is, de irhatsz bátran jóval hosszabbat is, mert nekem öröm minden levél, amit unokáimtól kapok. Arra igazán büszke vagyok, hogy sok-sok ezer unokám van. Büszke, mert tudom, hogy nemcsak én szeretem őket, hanem ők is szeretnek engem. Hogy cimbalmozni tanulsz, én azon nem csudálkozom, mert a cimbalom régi és szép magyar hangszer, magam is szeretem. Elbeszéléseket, verseket unokáimtól szívesen fogadok, illetőleg szívesen elolvasom azokat s mondok véleményét róluk. Rejtvényeid sorra kerül. a kiadóhácsi pedig ezután Fogel Manci és Ili névre küldi az újságot. — **Kovács Tibor, Élesd.** Örömmel látlak unokáim seregében, s örömmel várom további leveleidet. Kívánatos, hogy minél többször írj, mert ezzel javulni fog az írásod. A keresztrejtvényed jó, de hasonló megfejtésű rejtvényt már közöltem, tehát más't'eszeljki. Jó a képrejtvényed is, de sokszorosításra nem alkalmas. Bárhol járjak, a levelet mindig Kisbaczonba kell címezni.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Pótlórejtvény.

Beküldte: **Máté István.**

—ór	—ár
—stván	—kos
—ároly	—ajos
—ándor	—int
—oltán	—ll
—ron	—agy
—amás	
—enrik	

A kezdőbetűk egy magyar regényíró nevét adják.

Számrejtvény.

Beküldte: **Lászlár Róbert.**

25 18 34	Ebben lakunk.
10 3 32 13	Négylábu állat.
17 29 6 24 29 19	Turisták másszák.
31 9 2 24	Leánynév.
16 4 13 20	Ezzel szántanak.
14 5 1	A régieknek egyik fegyvere.
22 15 30 26	A vizet szokás.
33 20 30	Ezen megy a vonat.
8 22 21 1	Paraszti ruhadarab.
18 23	Minden fának van.
11	Mássalhangzó.
1—34	Közmondás.

A március havi rejtvények megfejtése:

10. szám: Szélmalom rejtvény: Pótlórejtvény. *Névrejtvény:* Berlin. *Pótlórejtvény:* Mikulás bácsi. *Kockarejtvény:* Feleselő feleség.

11. szám: Sakkrejtvény: Meghalt Mátyás, oda az igazság. *Pótlórejtvény:* Zrinyi Ilona. *Névrejtvény:* Rákóczi. *Találós kérdés:* Koporsó. *Pontrejtvény:* Ki korán kel aranyat lel. *Számrejtvény:* Arany János,

R	E	N	D
E	D	E	
N	E		
D			

12. szám: Kockarejtvény:

Pótlórejtvény: Arany János. *Számrejtvény:* Ki

korán kel aranyat lel. *Névrejtvény:* Petőfi Sándor.

13. szám: Szélmalomrejtvény: Tinódi Lantos Sebestyén. *Pontrejtvény:* Kiss János. *Névrejtvény:* Adi Endre,

Megfejtették:

Fogel Manci, Kovách Piroška, Várhegyi István, Király Lili és Évi, Szatján Teruská, Weiler Antónia, Tóth László, Horváth Ákos, Vrabel Jenőke, Mikóla Ilonka, Hoffman Tibor, Grill Józsika, Bocsánczy Margit, Benedek Edith, Lovass Terike, Végli Vilike, Szabó Miklós, Friedrich Aladár, Király Lili és Évi, Horváth Ákos, Köszler Ildikó, Follinek Adám, Sófalyv Márta, Szentpétery testvérek, Schropp Terus és Karcsi, Szilvássy Károly, Papp Imre és Károly, Feldman Dóri Tóth László, Ilenc Tótor, Bajkán Laci, Lovass Teréz, Bagaméry Gábor és Kaló, Niedermáier Sándor, Rozenhal Ilona, Manci és Böske, Buck Verá, Blatt Mariska, Dávid Elza és Gizli, Jerzsák Anna, Szőke Lucika, Szalay Zsuzsa, Kemény Anéi, Bucsy Babika és Ilke, Incze Frigyes, Incze Etelka, Halász Manci, Strósz Rózi, Csengeri Ferenc, Huszár Károly és Jóska, Stern Sándor, Weisz Franciska és Lillike, Spira Lenke, Perl Léesi és Eszli, Beretky András, Serester Anna, Adler Gizli, Bandi és Elemér, László Zoltán, Gellért Pista, Hercz Zsóka és Gyurka, Lengyel Marica, Halász Manci, Szondy Gyurika, Vekov Iván, Szalkay Ilke, Kiss Pál, Dominits Mimi, Girauschek Irma, Kopasz Vilma, Farkas Sándor és Laci, Markovits Edith és Dusi, Páska Judit, Komlós Tibor, Serester Anna, Strósz Rózi, Fischer Médike, Vekov Iván, Vrabel Jenőke, Péter Antal, Szőke Jóska, Lázár Ilonka és Imre, Szalkay Ilke, Kricsmár Mária, Fritsch Ferenc, Kovács Árpád és Mancika, Kursinszky Márta, Mezey Nusli, Hirsch Erzsike, Berkovics Ferenc, László, Kató és Lili, Farkas Lacika, Jakó Zsigmond, Kovács Tibor, Teichner Jolán, Mody Baba, Milinkovics Margit, Török Piroška, Breiner Gyuri, Hirsch Herman, Sándor Erzsike és Margit, Nagy Ödön, Rechnitzer Lili és Bandi Tóth Sanyi, Szőke Juci, Kiss Pál, Glück Imre, Riebel Emil, Weinberger Magda, Eiben Erzsike, Tóth Margit, Fisch Feri, Kibédi Kálmán, Spira Lenke, Karkus Mária, Erzsébet Bánffy-hunyad, Beretky András, Köszler Ildikó, Szabó Szilárd és Károly, Tózsér Károly, Hajdu Margit és Baba, Rainer Livia, Bocsánczy Margit, Török Irén, Bartha Baba, Heisl Ilonka, Markovits Edith és Dusi, Friedrich Aladár, Lovass Terike, Haller Olga, Friedmann Pál, Pista és Magda, Hoffman Tibor, Kovács Tibor, Kálló Vilma, Kálló Manci, Némely Loncika, Stern Sándor, Hermann Lajos, Grün Laci, Minorits Gyula, Feldmann Pál, Csibi Andor, Farkas Sándor, Geiger Ilona, Rottmann Lili, Kiss Pál, Vrabel Jenőke, Hajdu Margit és Babu, Oláh Imre, Szőke Juci, Nádasi Irénke, Széntó János, Messinger Ernő, Quittner Lili, Benedek Edith, Horváth Ákos, Péter Antal és Manci, Szabó Miklós, Kálló Vilma és Manci, Glück Imre, Szabó Petyi és Öcsike, Viola Anna, Komlós Tibor és Elly, Varga Évike, Czifják Ilonka és Laci, Borgida Lili és Vera, Lázár Ilonka és Imre, Láng Endre, Farkas Ilonka, Fritsch Ferenc, Bessenyei Margitka, Hegedüs Ottó, Tisgermann Tibor, Labud Anti és Józsi, Kiss Pál, Islés Imre, Vass Jancsi, Keserü Elvira és Irénke, Dávid Juliska, Szilágyi Gyuri, Péter Margit és Géza, Csűrös Pista, Halász Manci, Guth Stefike, Sonnenfeld Iluska, Szilágyi Jóska, Kilenyi László, Némely Toncika, Kóka Teréz, Makay Margit, Nagy Ferkó, Hirsch Erzsike, Zinger József és Ilonka, Varga

Évi, Szöke Juci, Antal Ilonka, Kerekcs Pilyu, Noeák Béla és Laci, Goldner Rózsi, Lóke András és László.

A megfektők közül 16 könyvet sorsollunk ki. Tök-mag öfelsége Elek nagyapó kalapjából a következők nevével huzta ki: Rainer Livia Nagyszeben; Bucsy Babika és Ilke Kolozsvár, Weinberger Magda-Tekerőpalak, Kelemen Erzsébet Aranyosgyétes, Vrabel Jenőke Déva, Jakó Zsigmond Ágostmáfor Farkas Tándor és Laci Dézs, Heiszl Ilonka Szállágyosmilyó, Szalkay Ilke Tasnád, Hajdu Margit és Aaba Kolozsvár, Orendy Mariska és Lajos Nagyszeben, Kursinszky Márta Nagyvárád, Némédy Lencika Lippa, Stern Sándor Torda, Riedel Emil Szászváros; Szalay Zsuzsa Borsa, Pozsony m.

416

oldal terjedelemben jelenik meg a Cimbora egy félév alatt. Minden egyes száma tele mesével, elbeszéléssel, tréfával, verssel, képpel, ismeretterjesztő cikkel. Minden száma külön öröm az olvasónak, huszonhat szám együtt már maga a boldogság.

A 416 oldalas félévi példányok előfizetési díja 200— leu és a Cimbora kiadóhivatala az 1922-ik esztendőből megmaradt félévi kötetet 20— leuért bocsátja rendelkezésükre, ha egyszerre hat pompás ifjusági könyvet vásároltak tőle.

Hat kitűnő ifjusági regényt és olvasmányt 120— leuért ajánl a kiadóhivatal Nekték, amely hat könyvből az egyik maga a Cimbora egy félév alatt megjelent számai egybefűzve. Ehhez olcsó könyvvásárlási alkalomhoz nem kell külön és hangzatos reklám, nem kell dicsérő és rábeszélő szó. Nem akarunk egyebet, mint a megmaradt könyveket közzétetnek szíjjelosztani, de mivel annyi könyvünk nincsen, hogy minden előfizetőnknek jusson belőle, 20— leuért kérünk a könyvek kötetéért, a nyers papírosnak az árát, filléreket a könyvek igazi értéke helyett.

Hat könyv . . . 120 leu

Portó költség . . . 10 leu

Összesen: 130 leu

Ennek az összegnek előzetes beküldése ellenében az alábbi műveket szállítjuk:

Benedek Elek: Öcsike könyve. A „nadsellő” gondolatok első sorozata, számos képpel 23 oldal.

Benedek Elek: Hires erdélyi magyarok. A két Wesselényi. Körösi Csoma Sándor. A két nagynevű magyar életrajzát a jellem ismertetését adja a könyv 96 oldal terjedelemben.

Balázs Ferenc: Mesefolyam. Tíz mese a szeretetről. 190 oldal.

Kertész Mihály: Szökés a teknőben. Két kicsapott diák kalandjai a Tiszán. Színes képmelléletekkel 192 oldal.

Szondy György: Börme. Egy diák lovagrend története. Színes képmelléletekkel 170 oldal.

és végül ez öt ifjusági kötetet felül a hatodik, amely maga egyedül is többet ér, mint a 130 leu, amelyet a hat kötetért együttvéve kérünk:

a Cimbora 1924. évi január—juniusi megjelent száma fűzve rengeteg képpel, mesével, fejtörővel, ismeretterjesztő cikkel 416 oldal terjedelemben.

E hat könyvnek ára portóköltséggel egyetemben a pénz előzetes beküldése ellenében

130 leu.

A könyveket a Cimbora könyvosztálya szállítja.

A Magyar Ifjuság Könyvtára

kellemes és szórakoztató olvasmánnyal kedveskedik az ifjuságnak. Köteteit azonban élvezettel olvashatják a felnőttek is. Olcsó pénzért nemes szórakozást találhat a kötetek olvasója, amikor ma az általános drágaság miatt a jó könyv ára is elérhetetlen magasságra hágott. Eddig a következő kötetek jelentek meg:

1. sz. Magyar elbeszélők, nyolc elbeszélés ára leu 15—
- 2—3 sz. Benedek Elek: Gyermekszínház leu 25—
- 4—5. sz. A. Conan Doyle: Tűzkörűli történetek leu 25—

SAJTÓ ALATT:

6. sz. Babjátékos Pál, Ida: Strom Tivadar
7. sz. Li Fan bosszúja Westermann F. P.
8. sz. Az egyszemű May Károly
- 9 10. sz. Robinson Crusoe Deloe Dániel.

CIMBORA

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Szerkesztőség:

Bajánii-Micf (Kisbaczon) u. p. Bajánii-Mare (Nagybaczon) jud. Treisoaune (Háromszék-megye). E címre küldendők a „Cimbora” részére szánt kéziratok, az Elek Nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatal:

Satu-Mare (Szalmár) Str. Guza Vodă 4.
A kiadóhivatalhoz küldendők a „Cimbora” előfizetési bejelentései és díjai.

Előfizetési díjak:

Romániában évi 400 lei, negyedévenként 100 lei.
Csehszlovákiában évi 80 csehszlovák korona, negyedévenként 20 csehszlovák korona.
Magyarországon évi 144.000 magyar korona, negyedévenként 36.000 magyar korona.
Ausztriában évi 112.000 osztrák korona, negyedévenként 28.000 osztrák korona.
Jugoszláviában évi 200, negyedévenként 50 dinár.

Lapfeljónos: Szabadsajtó-könyvnyomda és Lapkiadó rt.
Felelős szerkesztő: Dénes Sándor.